

безъ страхъ, и даже съ тържество и радость. И тъй трѣбува да отдаваме чуднѣ-тѣ тѣзи скърби Христовѣ на тайнственнѣ-тъ начинъ съ който той носяше грѣхове-ты на свѣтъ-тъ, като порѣчникъ на грѣшны-ты. Не можемъ никога съвършено да разумѣемъ това страданіе което той прѣтегли за насъ. Но колкото разумѣваме трѣбува да ны подбуди да му отдаваме отъ все сърдце славѣ и благодареніе за неисканнѣ-тѣ му благодать и милость.

П. Каква бѣше молба-та Исусова тогазъ?

О. И като отиде малко на напредъ, паднѣ на лицето си, и моляше ся и думаше, Отче мой, ако е възможно, нека мя замине тая чаша; не обаче както ищѣ азъ, но както ищешъ ты. Ст. 39.

П. Що ще рече *чаша-та* тука?

О. Страданія-та, както въ гл. 20; 22, 23. Мар. 10; 38. Іоан. 18; 11 и пр. Видѣ и Откр. 14; 10. 16; 19. 18; 6. Не бѣ възможно за Христа да страда точно както грѣшны-ты; защото той не можаше да усѣща бѣненіе-то на свѣсть-тѣ. Страдаше не за свой-тъ си грѣхъ. Но съ единъ способъ невразумителенъ намъ носѣше страшнѣ-тъ товаръ на чловѣчески-ты грѣхове. Ис. 53; 4, 5, 10. Той знаеше съвършено бескрайнѣ-тѣ лошащинѣ на грѣхъ-тъ и праведнѣ-тѣ ярость Божіѣ противъ него. И когато теглѣше неизреченны-ты си страданія въ чловѣчество-то, виждаше ся че не можаше да ги търпи. Но въ исто-то врѣме воля-та му бѣше съвършено подчинена на Божіѣ-тѣ волѣ, така щото можаше да рече, "Не моя-та воля, но твоя-та да бѣде." Лук. 22; 42.

П. Като намѣри ученицы-ты заспали, що имъ рече?

О. И идува при ученицы-ты, та ги намѣрва заспали, и казува на Петра, Така ли не можехте единъ часъ да